

ТРИ НЕЗВИЧАЙНИХ МІСЦЯ, ДЕ ПРОВЕДУТЬ НОВИЙ РІК НАШІ ЗЕМЛЯКИ

Альона СИНЕПОЛЬСЬКА.

Людині притаманно планувати: найближчий день, тиждень, рік. Звісно, життя вносить свої корективи, але єдиними творцями своєї долі є лише ми. От і наші наступні герої обрали свій шлях. Нелегкий, але єдиний можливий для них. І цей рік вони проведуть у далеко не звичайних для своїх односельців місцях. Не вірите?

МІСЦЕ ПЕРШЕ: У ПОШУКАХ КОМЕТИ

Більшість із нас може лише мріяти про зорі. Вдивлятися у нічне небо, в тремтливое мерехтіння. Нині, у морозні зимові ночі, зірки сяють особливо яскраво. А для нього зорі... - робота.

Чернігівець Сергій Харчук, який у 1999 році закінчив нинішню спеціалізовану школу «Надія», працює у відділі фізики малих тіл сонячної системи в Головній астрономічній обсерваторії Національної академії наук України. Він досліджує комети.

Цікавість до астрономії прищепив Сергію його вчитель Володимир Григорович Мормиль. Перший телескоп учні, разом з

педагогом, зібрали власноруч, з підручних матеріалів. Сергія настільки вразило те, що він побачив у той саморобний телескоп, що, зрештою, астрономія стала його мрією, а згодом – роботою та життям.

Юнак не раз, ще навчаючись у школі, брав участь в астрономічних конференціях, у тому числі й міжнародних. Досліджував коливання блиску змінних зірок, комети, сонячні затемнення.

Після завершення навчання їздив у Болгарію, де мав змогу познайомитися з академіком НАН України Климом Івановичем Чурюмовим, який відкрив комету, до якої нині летить космічний апарат.

Вищу освіту Сергій отримав у Київському національному університеті імені Шевченка на фізичному факультеті з фаху астрономія. Як науковий співробітник, публікує статті на основі власних досліджень в українських фахових журналах.

Більшість наукових результатів залежать від фінансування, якого нині, звісно, бракує. Але цей факт анітрохи не применшує ентузіазму молодого науковця. Він працює над кандидатською дисертацією «Моделний аналіз пилових хвостів комет».

Сергій - людина багатогранна. Захоплюється мандрівками, футболом, фотографією, цікавиться старовинною архітектурою, пише вірші. Але на першому плані, звісно, його дослідження, його зоряне небо, таке близьке, і, водночас, неосяжне.

МІСЦЕ ДРУГЕ: НА СЦЕНІ

Про Юлію Горщевську ми ді-

зналися з відвертого листа, що надійшов до нас із Нової Покотавки - від батьків дітей, учасників художньої самодіяльності села. Вони захоплено розповідали про ще зовсім молодого, завзятого, чесного, справедливого, великої душі людину, їхню односельчанку - Юлію Горщевську, у талант якої вони безмежно вірять.

Щойно Юлія прийшла працювати до сільського Будинку культури, Нової Покотавки наче повернулася у старі добрі часи, коли самодіяльністю займалися майже всі дітлахи. Нині, завдяки Юлії, нової Покотавки дітям є де проводити своє дозвілля, навчаючись світлому, доброму, вічному. Вони отримали змогу показати своє село з кращого боку, виступаючи з художніми номерами для односельців, жителів Чернігівки, інших сіл району. Всі просто в захваті від маленьких учасників художньої самодіяльності, і батьки дякують за це їхньому керівнику, та й самим діткам, закликаючи їх

берегти своє село, любити його й цінувати рідний край.

З приходом Юлії і Будинку культури став охайнішим зовні. З'явилися чудові різнобарвні клумби, тут тепер завжди чисто й прибрано. Однак, бідкаються селяни, кидається в очі і стан самої будівлі, яка конче потребує ремонту. А їм так хочеться зберегти збудоване дідусями, батьками! Тривожить їх і відсутність у Будинку культури художнього керівника, бо одній Юлії тяжко, хоч і серце горить, і до роботи вона дуже охоча.

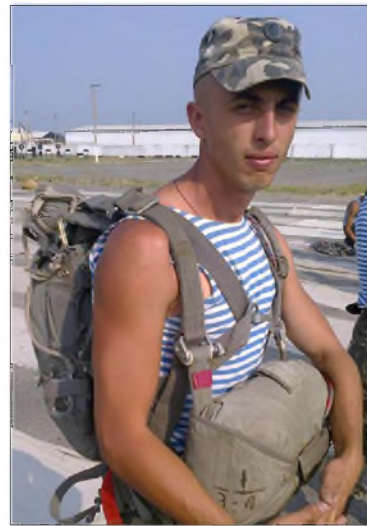
Юлія Горщевська, сама дуже талановита, відкрила й серед своїх односельчан чимало талантів. Приміром, саме вона домоглася, щоб вийшла друком збірка віршів К.С. Сметаніної.

«Ми віримо в тебе, Юленько. Допомагай нашим дітям, які так тягнуться до тебе, не сидіти без діла, дарувати всім радість і свято. Удачі тобі, рідненька, та терпіння у твоєї нелегкій, але такій потрібній і чудовій праці», - тепло звертаються до своєї улюблениці нової Покотавці, уже наперед знаючи, що наступний, 2014 рік, їхня Юлія проведе на сцені, разом із дітьми.

МІСЦЕ ТРЕТЄ: НА ВИСОТІ 800 МЕТРІВ

Домом для Олександра Піхоти з Чернігівки тимчасово стала двадцять п'ята окрема високомобільна десантна бригада в смт Гвардійське Дніпропетровської області. Там хлопець проходить армійську службу.

Олександр – водій-гранатометник в артилерійському дивізіоні. В програму його навчання входять, зокрема, і стрибки з парашутом. За півроку служби йому довелося стрибнути зі зброєю з висоти 800 метрів п'ять разів. Розповідає, як стрибнув уперше. Не було ні страху, ні вагань. Зрозумів, що зробив це, лише після того, як ноги торкнулися землі. А от уже вдруге, стоячи над 800-ме-

тровою прірвою, що розгорнулася за бортом вертольоту, відчув острах. Але рішучість - це те, чого Олександрові з дитинства не позичати. Саме завдяки їй він і обрав шлях десантника, хоча й закінчив Бердянський педагогічний університет із фаху психології. Вплинули розповіді старшого двоюрідного брата Юрія Рослика – про армію, про військову техніку, польоти та стрибки з парашутом. Очі Юрія горіли невідомим захопленням, запалюючи й серце Олександра, оселяючи у ньому мрію.

Звісно, на висоту солдата пустили не одразу. Цьому передували довгі місяці навчання. Було нелегко - нове життя, складні обов'язки, серйозні навантаження. Але, Олександр упевнений, без цього досвіду йому не обійтися. І він так само захоплено, як колись брат, розповідає про свої досягнення мамі Олені Петрівні, брату Владиславу та сестрі Катерині. І ті, разом зі своїм Сашею, так само бачать землю з висоти пташиного крила, а серце у них стискається в передчутті вільного польоту...